

Петко Р. Славейков

Извинение

Ба, какви сте вие луди,
то е челяк да са чуди
с този вашът глуп совет!
Санким, като побелявам,
има л'нещо да менявам?
Та що има от бял цвет?
Бяло й бялото кокичи,
но го сяка млада кичи,
по глава си го реди.
Пак е бяла драга ружка,
но бере я мойта дружка
и я туря на гърди.

Йощ цветя и други бели,
колкот ищеш нацъфтели
и природата красят.
Та и мойте косми зле ли й,
Дет са рано побелели?
Бурен жар те не гасят.
От любов ма не лишават,
на целувки не додяват;
що казвате, че сум стар?
Йощ кръвта ми е гореща
и сърцето ми усеща
пръвния младежки жар.

Побеляват ми космите,
но заякват ми костите,
а и то е един дар.

Затова и да белея,
от да любя и да пея
ази няма да се спра.

Щото колкот побелявам,
толкоз повеч либав ставам
и ща либя, дор умра.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4216>]